

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 8 sierpnia 2023r.
w sprawie **A.P.**
oskarżonej o czyn z art. 284§1 k.k. i in.
skargi obrońcy oskarżonej
na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 grudnia 2022r.,
sygn. akt II AKa 298/22 uchylający wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 1 czerwca 2022r., sygn. akt III K 192/21
na podstawie art. 539e§2 k.p.k.

postanowił:

- 1) oddalić skargę,
- 2) obciążyć oskarżoną A.P. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga obrońcy oskarżonej nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 437§2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439§1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Powiązanie tego przepisu z treścią art. 539a§3 k.p.k., w którym wymieniono podstawy tego środka zaskarżenia, jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się wyłącznie do

badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. lub też konieczne jest przeprowadzenie na nowo w całości przewodu sądowego (*vide*: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018r., sygn. akt I KZP 13/17 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2017r., sygn. akt IV KS 6/16). Z powyższego wynika również, że uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno jednoznacznie wskazywać, która z przesłanek określonych w art. 437§2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania. Jednocześnie, co w niniejszej sprawie ma fundamentalne znaczenie, przepis ten jednoznacznie wskazuje, że Sąd Najwyższy rozpoznając skargę, nie staje się sądem III instancji. Badaniu zatem podlega to, czy zaistniała któraś z przesłanek określonych w art. 539a§3 k.p.k., nie zaś prawidłowość ocen i ustaleń dokonanych przez sąd odwoławczy, która doprowadziła go do wniosku, że nie było podstaw do uniewinnienia oskarżonego. Wystarczające jest, że sąd ten przedstawi w tym zakresie swoje rozważania, z których będzie wynikało, iż w jego ocenie wyrok uniewinniający jest nieprawidłowy.

Z uzasadnienia zaskarżonego skargą wyroku jednoznacznie wynika, że Sąd Apelacyjny uznał zasadność zarzutów i wspierającej je argumentacji zaprezentowanych w apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Na k. 258 – 262v Sąd Odwoławczy jednoznacznie wskazał, że jest przekonany o winie oskarżonej i na czym przekonanie to opiera. Konkludując, że w jego ocenie celem działania oskarżonej nie było zabezpieczenie środków znajdujących się na kontach bankowych, lecz zamiar zatrzymania ich dla siebie. I rzeczywiście, trudno uznać za takie zabezpieczenie np. zakup samochodu.

Oczywistym jest zatem, że zajmując takie stanowisko Sąd Apelacyjny, w układzie procesowym, jaki wystąpił w przedmiotowej sprawie, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjnego, bowiem na przeszkodzie temu stał zakaz wynikający z reguły *ne peius* wyrażonej w art. 454§3 k.p.k.

W tej sytuacji skarga nie mogła być uznana za zasadną.

Zupełnie odrębną kwestią jest to, czy można te wywody uznać za w pełni trafne. Dotyczy to na przykład twierdzeń związanych z przeznaczeniem części środków bezpośrednio na utrzymanie oskarżonej.

Jak wskazano jednak powyżej, Sąd Najwyższy nie ma uprawnień do dokonania rozstrzygnięć w tym zakresie, Sąd Odwoławczy natomiast jednoznacznie wskazał, że w jego ocenie nie ma podstaw do podzielenia argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego.

Z przytoczonych wyżej względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Sąd Okręgowy ponownie rozpoznając sprawę raz jeszcze będzie musiał rozważyć argumentację wszystkich stron, a także przedstawioną w uzasadnieniach wyroków Sądów obu instancji i samodzielnie rozstrzygnąć sprawę.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

(Z.K.)

[ł.n]